

JALGPALLURI N AINE

Mari Sinila

JALGPALLURI NAINE

Luksuslik aasta Itaalias

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Tiiu Maks
Kujundanud Villu Koskaru

© Mari Sinila ja Tänapäev, 2017

Trükitud AS-i Pakett trükikojas
ISBN 978-9949-85-237-6

Perekonnale

Autor soovib toonitada, et tal puudub igasugune seos teoses mainitud ettevõtete, tootemarkide ja asutustega, sealhulgas ACF Fiorentina jalgpalliklubiga. Kirjeldatud hooaega ei ole jalgpallimaailmas olnud. Teos on saanud inspiratsiooni päriselust ja enamik kirjeldatud kohti eksisteerivad reaalselt, kuid tegu on siiski ilukirjandusliku looga.

SISSEJUHATUS

Kell on 19.48. Istun Harrodsi kaubamajas võrratult pehmel diivanil, kolm paari Louboutine minu ees. Huvitav, kas kaheteistkümne minuti pärast tuleb keegi mind siit välja ajama? Ei usu. Istun ja mõtlen edasi. Kui ma võtaksin mustad lakk-kingad, jääks punane tald sähvakana kõigile silma. Sädelev roosa oleks aga niivõrd palju erilisem, neid jalga proovides tundsin ennast peaaegu haldjana. Värviliste tossudega saaksin igapäevaselt rohkem käia ja selle võrra tasuks ost ennast palju rohkem ära. 19.54. Olgu, võtan kõik kolm paari ja suundun kassasse. Seest keerab natuke, kuna elukaaslane ju teab, kui palju need punased tallad umbes maksavad. Samas tema üritustel ja tema kõrval peab ju naine ikka hea välja nägema. Lühiajaline paanika muutub meele-rahuks ning pangakaarti polegi nii raske üle leti ulatada, eriti rõõmsaks muutun siis, kui näen neid imekauneid pakendeid, mis mulle vastu antakse. Tasub ära. Isegi see, et mehe sõpradest uute stileto-dega natuke pikem olen.

Olen üksi Londonis. Õnneks on Inglismaa üks mu suurimaid lemmikuid ja tunnen ennast siin koduselt. Eelistaksin küll pisikest küla Kesk-Inglismaal, või veelgi parem, Lõuna-Inglismaa rannikul, kuid seal ei oleks üksi nii mugav olla – tullakse veel tutvust tegema või Eesti kohta pärima. Selles mõttes on London suurepärase, võid olla nii nähtamatu, kui tahad, samal ajal kui hotelli *room service* sind justkui läbi ja lõhki tunneb. Hommikul vara lendan tagasi Eestisse ning välismaa sõbrannadega kokkusaamise reis jääb vaid järjekordseks toredaks mälestuseks. Ei tea, mitme aasta pärast neid jälle näen, kuid nii särtsakaid tütarlapsi Eestis küll ei kohta. Mitte et mul kodumaal vähe sõbrannasid oleks, kuid võõramaalastega olen ka mina kuidagi elurõõmsam. Pakin kohvri kokku, Harrodsist saadud kotid ja siidpaberi võtan loomulikult kaasa, ning jään kerge vihmasabina taustal magama.

Järgmisel hommikul keerleb hotelli hommikusööki nautides peas mõte, et varsti peab lennukile minema. Lennata mulle ei meeldi, kohe üldse mitte. Võtan kolmanda röstsaia ja määrin moosi peale. Õnneks on paremates hotellides kohv suurepärase – on ainult teatud kogus Earl Grey teed, mille ma lühikese reisi jooksul ära suudan juua. See pehme piimavaht koos värskelt jahvatatud ubadest tehtud kohviga peaks ergastama, kuid mind ta pigem rahustab. Annab justkui märku, et nüüd on sul viis minutit aega istuda ja mõnuleda. Ja just viis minutit mul ongi, kuna siis on lennujaama suunduv takso hotelli ees.

Lennujaamadest ostukeskuste tegemine on kellelgi lausa geniaalne idee olnud. Esiteks, mida muud sa seal ikka teed, kui

vaatad ilusaid asju ja jood head Proseccot – mõlemad on suurepärased närvide rahustajad ning aitavad teineteisel sujuvalt toimida. Kui minu klaas tühjaks saab (ja ka Louboutinid kohvriga silma alt ära on antud), võib ju natuke lõbutseda. Seekord alustan ajakirjadest, et kott oleks raskem ega saaks palju kraami kokku osta. Nutikas! Ajakirjad on mu suurim nõrkus. Lausa hobi. Tean küll, et moeajakirjad on pelgalt reklaami täis ja kahjustavad lugeja enesehinnangut, samamoodi tean, et kollased ajakirjad mõtlevad lugusid välja ja otsivad välja koledaid pilte, mis võib-olla hoopis teisel hetkel tehtud on ja looga kokkugi ei lähe, kuid mis lugeja tähelepanu äratavad. Siiski on väga tore neid siledaid värvilisi lehti käes hoida ja uudisnuppe uurida. Mingil põhjusel jätavad iluleheküljed mind aga külmaks.

Kolm ajakirja kaenlas, suundun Bossi. Otsin Londonist elukaaslasele Burberry kašmiirsalli ja telefonitaguse, kuid ehk leian siit midagi veel. Seekord mitte.

Käin mõnest suveniiripoest ja käsitöökomplekkide butiigist läbi, kuid käekott ja ajakirjad on tõesti heaks raskuseks ning tulen sealt kiiresti välja. Parfüümid! Kiirendan sammu. Siis aga meenub kodus olev parfüümiriiv, kus ilusad pudelikesed lihtsalt tolmu koguvad. Kui see üks ja õige lõhn on leitud, on raske välja minnes midagi uut peale lasta. Varusid tasub aga täiendada ning otsin üles oma lemmiku – Guerlaini Aqua Allegoria Flora Rosa. See on lõhnaõli, mille kinkis mulle esimest korda isa ja mis sellest ajast saati on mu suur lemmik. *Mmmm*, karp kaasa ja leti poole minek. Haaran tee pealt ka Valentino deodorandipulga mehele. Hea pakkumine, ei saa ju käest lasta.

Lennujaamas ilusaid poode uudistades ja lennukis pähkleid krõbistades on elu ilus ja reisimine teeb meele heaks, ilma selleta ei saaks praeguses maailmas päris õigesti funktsioneeritud. Ajakirjade ja Prosecco klaasi seltsis on meeldiv lennata.

* * *

Olen juba Erko välis-*trial*'ite ehk jalgpalliklubide katseperioodidega harjunud. Kui leping vanas kohas läbi saab (või mingil muul põhjusel uus koht tuleb leida), on enamjaolt vaja teistes klubides testimistel käia. Mulle meeldib mõelda, et selline korraldus on kahepoolne: mängija näeb, kas klubi ning sealne keskkond talle meeldivad, ja muidugi näeb tööandja ehk jalgpalliklubi, kas mängija on piisavalt hea ja neile kasulik. Tavaliselt kestavad need nädalakese ja mees on käinud senise karjääri jooksul korduvalt testimistel nii Euroopas kui ka üks kord Ameerikas. Hiina ja Jaapani on ta siiani nimekirjast välja jätnud ja Kasahstani või Türgi peale tasub alles karjääri lõpus mõtlema hakata – palgad on seal üüratud, edasimineku peale aga lootma ei saa.

Jalgpallurikarjääri alustas Erko muidugi Eestis. Siinne jalgpall jäi aga kiiresti tema tasemele alla – kaua sa ikka samade nägude vastu samadel jäistel väljakutel mängid. Hea, et ta enne välismaale sai, kui Eesti kunstmuruväljakud tervise jõudsid rikkuda – kurb tõsiasi, millega mitte ainult üks sõber, vaid lausa kaks tema lähedast sõpra praegu tegelema peavad.

Välismaise karjääri alguses elas ta ühe hooaja üksi Norras, minuga koos sai Rootsis elatud ja – pöidlad pihus – kui agendi

lubadus täitub, siis kolime juba lähinädalatel Itaaliasse. Tema agent, eesti noormees, kes testimisi ja üleminekuid korraldab, on variandina välja käinud ka Rootsi ühes teises, tasemelt veidi kõvemas klubis mängimise, kuid loomulikult eelistan mina Itaaliat. Isegi testimistel ei olnud seekord vaja käia, Erko on mul lihtsalt nii andekas, et jäi Itaalia skautidele selle poole hooajaga Allsvenskanis mängides silma. Rootsi on juba minevik!

Kui Rootsi kolisime, olin Eestis just ülikooli lõpetanud ja pidin enda karjääri edasi lükkama, kuid olin suhtes piisavalt kindel ja tegin seda kõhklemata. Tööd jõuab elus teha küll, reisimine ja mehele toeks olemine on piisavad põhjused, et panna võidusõit karjääriredelil ootele. Samuti tuleb ehk kasuks endale natuke aega võtta ja läbi mõelda, kuhu poole edasi liikuda. Paljud meie tuttavad on lõpetanud tähtsal erialal ülikooli, kuid töötavad ikka positsioonidel, millel seos õpituga puudub. Siiski tunnen vahel, et tahaksin ka ennast proovile panna ja „päris maailmas” hakkama saada. Talitan aga vanaemade tarkuse järgi: elus jõuab tööd teha küll!

Kui nüüd tagasi mõelda, siis Rootsi kohta on mul ainult häid sõnu öelda. Elasime mõned kuud Jönköpingis, mees pallis (imeline sõna – „pallis”!) Jönköpings Södra IF-i eest Rootsi kõrgliigas. Kuna klubi oli just uuesti kõrgliigasse tõusnud (kes siinkohal kukalt kratsis, siis kõrgliiga on taseme poolest Rootsi kõrgeim liiga), oli pinge suur, kuid samas oli hea tunne olla osa millestki heast ning aidata klubi edul jätkuda. Treener ja teised klubi tegelased olid toredad, jalgpallurite naised hoidsid samuti kokku.

Ja see linn! Imekaunis järveäärne koht Lõuna-Rootsis, kus elab alla saja tuhande inimese, üks sõbralikum kui teine. Muidugi tegi elamise rõõmsamaks ka lihtne teekond Eestisse – mõnus autosõit Rootsi sirgetel teedel ja seejärel šoping Tallinki laeval ning kodu paistabki. Seega ei oleks mul Rootsi jäämise vastu midagi, kuid Itaalia! Itaalia vastu ju ei saa.

* * *

Kuigi olen välisklubide perioodidest vaid ühel korral Erkoga koos elanud, julgen väita, et müüdid jalgpallurite naiste kohta on tihti täiesti tõepärased. Kuna mehed on iga päev mitu tundi treeningutel ja ka süüakse soovi korral koos meeskonnaga staadionil, on naistel palju vaba aega. On ju enamik naisi truult kaasa reisinud, seega töökohti nii lühikeseks ajaks ei leita, vaid hoolitsetakse meeste eest, käiakse mängu vaatamas ja klatšitakse teisi naisi taga. Paratamatult moodustuvad naistest grupid, olgu selleks põhjamaised blondiinid, Ida-Euroopa *bombshell*'id või mõned tagasihoidlikud kohalikud, kes eelistaksid, et kõik välismaalased ära haihtuks. Oma grupikestes liigutakse linna peal, juuakse kohvi, käiakse poodides, jõusaalis ja spaades. Staadionil ollakse samuti pigem omasuguste seas, kui just pereliikmed mängu ei vaata – siis tuleb hoopis koos nendega istuda ja kõikide gruppide naisi soojade tervitustega üle valada, et (mehe) perele endast hea mulje jätta. Välimuse eest kantakse väga palju hoolt: liibuvad kleidid, üle kümne sentimeetrised kotsad või platvormid, Louis Vuittoni käekotid, kõrged krunnid ja võltsripsmed. Muidugi on ka elegantsemaid kaunitare ja sportlikke tüdrukuid,

kuid üldjuhul on laialt levinud arvamus õige. Eestis kohtab tüüpilisi jalgpallurite naisi just öistel tundidel: Privé VIP-is istuvad tüdrukud on seal kas jalgpalluritega või loodavad nendega sealt lahkuda. Ja tihti see neil ka õnnestub.

Minu sõbrannadeks said Rootsis imelikul kombel kaks kohalikku tüdrukut. Rootsi keelt ma nii lühikese ajaga ära ei õppinud, elasime seal ju vaid pool aastat, küll aga oli huvitav käia mõnes vähem tuntud restoranis või looduskaunis kohas jalutamas, eemal ülejäänud jalgpallurite seltskonnast. Kaua sa selles ühes ja samas ööklubis ikka viitsid käia, eriti kui VIP-ala on küllaltki väike ja DJ-d ka tihti ei muutu. *Déjà-vu* igal nädalavahetusel. Linnas asuvasst hiiglaslikust järvest ei saanud mulle aga ühekski hetkeks küllalt. Üldiselt on meri mu lemmik, aga kuna see järv on nii suur (Rootsi teine, Euroopa kuues), ei ole lõppu näha ja sile vesi sillerdab iga ilmaga imekaunilt. Siiski uitab mõte paratamatult tuleviku poole – on aeg vahetada lihapallid tiramisu vastu!

JUULI

Tõstame kotte autosse. Just nii, me läheme Itaaliasse!
Õnneks on meid autos ainult kaks, muidu tuleks küll suurem postisaadetus järelle lennutada. E-klassi Mercedese tagaaknast me välja ei näe, kuid mis siis, kohale jõudes on see kindlasti seda väärt, et kõlarid, kasukas, tolmuimeja ja muu vajalik kaasa sai võetud. Tegelikult jätsime mitme väljapraakimise käigus küllaltki palju asju koju ka, näiteks pidin loobuma oma talvisest käekotikollektsioonist ja tegema raamatute kuhja poole väiksemaks. Ehk ongi nii parem – ostan Dante „Jumaliku komöödia” kohalikus keeles. Maagiline!

Sõit algab Tallinki Rootsi laevaga. A-kajuti mugavused on keskpärased, lootus suurema telekaga kajut saada kaob peagi ja see pisike kast ei tee küll oma tööd ära. Õnneks on mul aga ajakirjad kaasas. Oh, need ajakirjad ...

Kui Rootsi laud on tühjaks söödud ja oleme viimase jäätise kallal, tunnen pisikest hirmujudinat, mis üle selja jookseb ja sujuvalt kõhuliblikaks muutub. Itaalia on ikka päris kaugel ja ma ei

tunne seal mitte kedagi. Tegu ei ole ju lühikese puhkusereisiga, vaid peatükiga minu eluraamatus. Kui mees on nädalate kaupa koondisega reisidel (see tähendab, et käib küllaltki tihti ka Eestis) ja käib pidevalt välismängudel, pean üksi meie Itaalia kodus hakkama saama. Kodus! Kus me küll elama hakkame? See selgub alles mõne aja pärast, enne tuleb kinnisvara hetkeseis läbi uurida ja paremad variandid üle vaadata. Samas ei saa kurta – otsime korterit imelises Itaalias.

Käime laevapoest läbi ja suundume kummikommidega kajutisse. Erko muidugi piirab magusa söömist, kuna on edukas profisportlane, kuid mina ei lase ennast sellel häirida. Natuke kummikomme peab laevas ikka sööma. Siiski jätan need veidi hilisemaks, kuna jäätist sai liiga palju kõhtu aetud.

Hommikul ärkame rõõmsas tujus ja suundume taas *buffet* poole. Ausalt öeldes ootan juba järgmist hommikut – ehk on hotellis pakutav kohv parem kui laevas. Plaan on sõita pikalt ja see tähendab ka bensiinijaamades kohvi piiramist, kuna kohv-pissipeatus-kohv-pissipeatus ei aitaks sujuvale teekonnale kaasa. Kui vaja, saan kummikommidest energiat ammutada.

Erko on esimese päeva autosõidu ajal küllaltki tõsine, ju vist mõtleb eesootavast hooajast. Mina mõtlen lisaks klubi hooaja käekäigule ka meie elust tundmatust kohas, võõra keele ja inimeste keskel. Õnneks andis Google mulle palju infot, samuti leidsin raamatupoodidest kolm raamatut Itaalia kohta: „Live & Work in Italy”, „Italy” ja „TOP 10 Toscana”. Haarasin ka paar sõnastikku ja kaarti. Ei tea ju, kui hästi Internet seal töötab – eks ma võtan siis taskust oma kaardi ja otsin vajaliku tänava vanaviisi üles.

Esimese päeva õhtul jõuame Saksamaale Lübeckisse. Ilus väike linnake, kuid tutvuda sellega ei jaksa – seljataga on peaaegu tuhat kilomeetrit sõitu. Rootsis sõita on muidugi tuttav ja mõnus ning Taani silla ületamine ja praamisõit teevad teekonna mitmekülgsemaks. Siiski oleme täiesti läbi ja administraatorist noormehe suured pingutused *check-in*is meid rõõmsamaks muuta ei taha kuidagi teoks saada. Võtame viisakalt toavõtme vastu ning täna oma toast enam ei välju.

Valisime paar päeva enne Eestist lahkumist Internetis hotellid välja ja Lübeckis jäi silma Radisson – tundus ja hea parkimine andsid kindlustunde ning siiani me oma lühikese külastuse jooksul selles pettuma ei ole pidanud. Tuba on tänapäevane ja puhas, teised hotellikülastajad vaiksed ja viisakad. Hommikusöögivalik on korralik, kohv hea, kui mitte öelda väga hea. Jalgpallur valib taldrikule ohtralt mune ja peekonit, nende kõrvale värsket salatit ja mitu klaasi vett ning värsket mahla. Minu taldrik täitub samuti muna ja peekoniga, kuid kiiresti lisandub teinegi – ahjusoojad šokolaadi-*croissant*'id ja ilusamad puuviljad tuleb ära võtta enne, kui keegi teine need endale napsab. Imetore teenindaja toob lauda teise *cappuccino*, seekord palus seda ka Erko, ning naudime viimaseid minuteid autost eemal. Restoranist lahkudes jään mehest veidike tahapoole, kuna leian tee pealt elegantsed pruunist nahast tugitoolid ja neile suunatud projektorvalgustid – see näib pigem näitusena kui jala puhkamise kohana. Selline maskuliinne luksusenurk on

justkui meelega sinna välja pandud, et pilte teha ja hotelli nime sõpradele mainida.

Bensiinihindade uuring jäi ajanappuse tõttu tegemata ja seega me ei tea, kas oleks pidanud enne Saksamaale jõudmist paagi uuesti täis panema. Eelmisel öhtul olime väsinud ja veeresime hotellini välja. Nüüd aga saab mersu paak tema silmis kodust Saksamaa toitu nautida ja meie saame kolm viiekümnest üle leti ulatada.

Bensiinijaamades toimib väga vahva süsteem: tualettruumi minnes paned masinasse viiskümmend senti sisse, vastu saad aga samas väärtuses kupongi, et endale sellest või mõnest järgmisest bensiinijaamast midagi head osta. Alati on selleks hetkeks aga ostud tehtud ja tasku täitub kasutamata kupongidega.

Plaan on täna öhtuks Austriasse jõuda, mis tähendab, et sõita tuleb umbes sama pikk vahemaa kui eilegi. Rootsi Statoili võileibade asemel on meie söögikordadeks aga Saksa vorstid ja šnitslid. Pettun kord ühes, siis jälle teises. Ehk peatume valedes kohtades, kuid kõht on täna õnnetu. Meele teeb aga heaks järgmisele sihtkohale mõtlemine.

Mida lõuna poole jõuame, seda raskemaks muutub hingamine – see hais! Ei tahaks peatuda, kuid seljad ja jalad on nii kanged, et muud ei jää üle. Kahjuks on mul väga väike kopsumaht ja kui püüan nina kinni hoida, siis vajan hoopiski suurt mahlakat sõõmu uuesti sisse ahmida, ning mahlakas on see õhk siin tõepoolest. Lehmi näha ei ole, peatume piltilusas kõrgete mägede vahelises kohviku parklas, kuid seda lõhna ei unusta ma niipea. Loodus on võimas.